

ПРИНЦИП НА ОТНОСИТЕЛНОСТ – ФИЛОСОФСКИ ПРОТИВОПОКАЗАНИЯ

Alexandar Nikolov
e-mail: almihnik@mail.bg

Abstract

PRINCIPLE OF RELATIVITY – PHILOSOPHICAL CONTRAINDICATIONS: The scientific interest having to expose certain inconsistencies of the conclusions of the Special Theory with laws from the fields of the cognition whose universal validity is unshakable. I will mark the moments at the phenomenon of "movement" in which the Theory replaced the objective order of the cognitive process with their own whims and suggestions.

Научният интерес налага да изложа някои несъответствия на постулативните постройки на Специалната теория със закони от общодисциплинарно естество, чиято всеобща валидност е непоклатима. Без да навлизам в подробности, ще маркирам моментите при явлението "движение", в които Теорията подменя обективния ред на Познавателния процес със свои приумици и внушения.

Третирането на дадена реалност (обект, процес, състояние) като единствена, какъвто е случаят с феномена "извечно движение...без начало и без край", изключва възможността да се постигне познание за нея на обективна основа. Просто няма как да бъде определена сама по себе си...освен да се самоопредели, което е акт на произвол (относителност при изолирана лаборатория). Такъв тип единично съществуване обаче е абстракция. Светът представлява многообразие от различия, на която база нещата се взаимноопределят едно чрез друго, ерго, чрез поставяне на едното до/срещу другото. Така едното се определя "в сравнение" с другото – принцип на противоположност. Сиреч, реализира се познавателната схема: "противопоставяне за сравняване", "сравняване за определяне (за познание)".

Действието "сравняване" е единствено възможния метод за стигане до познание. На него се основават и най-сложните теории. В математиката то се изразява с уравнение. Същото сравнява две противни страни за намиране на различието между тях. Връзката $x'=(x-v.t)/b$ между координатите x (в покой) и x' (в движение) е ясен израз на взаимноопределянето (движение)=(покой)/ b , (покой)=(движение). b . Реалността "движение"

няма как да се познае като такава, без да се съпостави с противоположната реалност "покой" (както топлото губи смисъл без наличието на студено). С една дума, твърденията на Теорията за "привиден покой", "относителен покой", "покой само за удобство" и др. не са нищо повече от наивистични спекулации. Уравнение без противни страни не съществува.

Любопитно е да се види как Теорията "е успяла да определи" едно движение чрез друго движение в дефиницията на Принципа на относителност (вземам я директно от първоизточника "А.Эйнщайн – К ЭЛЕКТРОДИНАМИКЕ ДВИЖУЩИХСЯ ТЕЛ, § 2, 1905г", <http://path-2.narod.ru/02/03/kedt.pdf>), а именно:

"Законы, по которым изменяются состояния физических систем, не зависят от того, к которой из двух координатных систем, движущихся относительно друг друга равномерно и прямолинейно, эти изменения состояния относятся."

Като оставим настрана запазването формата на законите във всички системи (проверката сочи, че, по зависимостите за дължина, време и маса, дадени от Теорията, законите не запазват формата си), остава сякаш изрядното взаимопределяне "двух координатных систем, движущихся относительно друг друга". Тази фраза обаче е измамна. Тя уж визира отнасяне само между двете системи, каквото е изискването, а, всъщност, дефиниращият, без да се усеща, представя движението на системите, ползвайки тихомълком трета, неподвижна гледна точка...извършва определяне на движението чрез нея, спрямо нея.

Определянето чрез противостояща гледна точка очевидно не може да се получи от раз. Не е еднократен акт като самоопределянето, а представлява затворен Познавателен процес на обхождане на двете противоположности в ненарушима тристъпкова последователност "теза-антитеза-синтез". Ще я демонстрирам само за абцисата: Стъпка 1) Наблюдателят в неподвижната система К издига теза x , измерена с мащабиК (метър, часовник) – акт на самоопределяне. Стъпка 2) НаблюдателК с мащабиК се премества в движещата се система К' – етап "отиване", откъдето отново измерва теза x . Така получава антитезата $x'=(x-v.t)/b$, която вече съдържа връзката-взаимопределяне между x и x' , но в обърнат, огледален вид. Стъпка 3) НаблюдателК се връща в система К – етап "връщане", за да получи анти антитеза, която форма фактически е изправената връзка-синтез $(x-v.t)=x'.b$. Тези зависимости следва да се получат и при изхождане от движещата се система К'.

Това е научният подход – философия и математика вървят ръка за ръка. Извън тази законова рамка е ефимерното царство на самозаблудите. Специалната теория, знаем,

стриктно следва стъпки 1 и 2, но не изпълнява стъпка 3. Така "осъществява" познание в отворена конфигурация, чиито причудливи изводи изгонват Природата от физиката. Нейните замисли може и да бъдат симпатии със своите странности, но в действителност прокламират едно нездраво, противоестествено, на моменти комично светоусещане. В крайна сметка, трябва да е пределно ясно, че дори и всеможещата Божия Премъдрост не е в състояние да прекрои или заобиколи обективните закони, по които се движи Познанието.